

Rozjímanie na utorok po 7. velkonočnej nedeli

Rozjímania na utorok po 7.
velkonočnej nedeli.

Navrhované témy sú: svätý
Pavol, svedok evanjelia; Boh
volá k plnému životu;
velkodušnosť apoštola.

PAVOL BOL NA CESTE do Jeruzalema,
kde ho čakali „okovy a súženie“ (Sk
20, 23). Keď prechádzal cez Milét,
rozhodol sa poslať správu do Efezu,
aby zvolal kňazov cirkvi. Apoštol si je
vedomý, že ho pravdepodobne vidia
naposledy. Preto po ich zhromaždení
predniesol emotívny prejav, v

ktorom priblížil, čo dalo zmysel jeho životu. Odkedy sa mu na ceste do Damasku zjavil Kristus, neprestáva všetkým ľuďom hlásať „obrátenie k Bohu a vieru v nášho Pána Ježiša“ (Sk 20, 21). A hoci mu to prinieslo rôzne ťažkosti, jediné, čo má preňho hodnotu, je vernosť poslaniu, ktoré mu Boh zveril: „Svoj život si však veľmi necením, len aby som dokončil svoj beh a službu, ktorú som dostal od Pána Ježiša: svedčiť o evanjeliu Božej milosti“ (Sk 20, 24).

V týchto veľkonočných týždňoch, ktoré sa blížia ku koncu, sme rozjímali o ústrednej pravde našej viery: o Ježišovom zmŕtvychvstaní. Ako uznáva svätý Pavol, ide o skutočný poklad, ktorý sme dostali nielen preto, aby sme ho strážili, ale aby sme sa oň delili s ostatnými. Božie dary sa dávajú pre dobro všetkých; niekedy to znamená odložiť vlastné istoty a vydať sa na božskú

dráhu apoštola. „Nasledovať, sprevádzať Krista, zostať s ním si vyžaduje vyjsť von. Vyjsť zo seba, z unaveného a rutinného spôsobu prežívania viery, z pokušenia uzavrieť sa do vlastných schém, ktoré sa končia uzavretím horizontu Božieho stvoriteľského pôsobenia“[1]. V skutočnosti sám Boh uskutočnil túto logiku otvorenosti: stal sa jedným z nás, prišiel nám v ústrety, aby nám daroval svoje milosrdenstvo a svoju spásu.

MOHLO BY SA ZDAŤ, že svätý Pavol žil len preto, aby splnil poverenie, ktoré dostal od nášho Pána, a nemal žiadne iné očakávania ani osobné projekty. Pri jednej príležitosti bola otcovi Javierovi Echevarría položená podobná otázka, keď bol zvolený za druhého nástupcu svätého Josemaríu: „*Mohol ste byť sám sebou?*

V odpovedi sa otec Javier obzrel späť a podobne ako v reči svätého Pavla ukázal, čo Boh v jeho živote vykonal: *Áno, mal som svoj vlastný život. Nikdy by ma nenapadlo realizovať svoj život takýmto ambicióznym spôsobom. Žijúc na vlastnú päsť, mal by som oveľa užšie obzory, oveľa kratšie lety (...) Ja ako človek svojej doby, ako kresťan a ako kňaz som ambiciózne naplnený človek“[2].*

Boh počíta s našimi darmi a našou osobnosťou, aby sme dali tvar ohlasovaniu spásy všetkým ľuďom. Ježiš si nevybral dvanásť rovnakých apoštolov. Niektorí boli nadšenejší alebo impulzívnejší, iní zasa introvertnejší alebo reflexívnejší. Každý z nich prispel k šíreniu kresťanstva iným spôsobom podľa svojej povahy, skúseností a ľudí, ktorých oslovil. Okrem toho by bolo zvláštne myslieť si, že Boh ako Otec, ktorý nás stvoril s láskou, keď nás povolal, aby sme s ním zdieľali život,

je menej tvorivý ako my. Apoštoli nevnímali svoje povolanie ako vonkajšie poverenie, cudzie ich vlastným vlastnostiam a najhlbším túžbam. V skutočnosti videli, ako sa ich vlastné talenty dostali do hry a ich túžby sa naplnili, keď sa nechali viesť Duchom Svätým. Preto svätý Pavol, keď vidí, že sa pomaly blíži jeho koniec, hovorí, že jediné, na čom mu záleží, je „byť svedkom evanjelia“ (Sk 20, 24): počas všetkých tých rokov zažíval neporovnateľnú príťažlivosť a vášeň byť verný povolaniu, ktoré mu dal Ježiš.

SVÄTÝ PAVOL zhrnul svoj život apoštola takto: „Nikdy som si nič nenechal“ (Sk 20, 27). Keďže poznal Krista, nedokázal sa rozdávať polovičato: kto zakúsil „Pre toho, kto chce žiť lásku s veľkým L, prostrednosť nestačí: bola by to

skúposť a úbohosť“[3]. Jeho povolanie ho viedlo k tomu, aby všetky svoje sily venoval ideálu, ktorý osvetľoval jeho existenciu. „Aká je teda moja odmena?“, pýtal sa sám seba v liste Korinťanom. „Že keď hlásam evanjelium, predkladám ho zadarmo a nevyužívam svoje právo pri evanjeliu“ (1 Kor 9, 18).

Prelát Opus Dei často pripomínal, že „my nerobíme apoštolát, my sme apoštoli!“[4]. Túžba privádzať duše bližšie k Bohu nie je obmedzená na určitý čas alebo konkrétnu úlohu: srdce apoštola bije v každom čase. Ak si spomenieme na ľudí, ktorí pozitívne ovplyvnili náš život – na rodiča, ktorý nám pomohol vyrásť, na učiteľa, ktorý v nás prebúdza to najlepšie, na priateľa, na ktorého sa môžeme vždy spoľahnúť... – môžeme si všimnúť spoločnú črtu: veľkodušnosť. Ťažko by nás mohli zmeniť, keby sa obmedzili na splnenie svojej najbezprostrednejšej

úlohy: zabezpečiť materiálne zázemie, dať lekciu, venovať nejaký čas...

Podobným spôsobom apoštol zanecháva stopu v dušiach, keď prekračuje sám seba, keď sa snaží nenechať sa unášať vypočítavosťou. Preto svätý Josemaría považoval veľkodušnosť za „silu, ktorá nás pripraví vyjsť zo seba samých a vykonať veľké činy v prospech druhých“[5]. Veľkodušný človek sa neuspokojí s tým, že daruje niečo zo svojho času alebo zo svojich síl: daruje sa celý; v istom zmysle nasleduje logiku Panny Márie: ona dala svoje srdce Bohu a on ju zasa urobil schopnou prijať všetkých ľudí.

[1] František, *Audiencia*, 27-III-2013.

[2] Rozhovor P. Urbana s D. Javierom, *Época*, 20-IV-1994, citované v A.

Sánchez León, *En la tierra como en el cielo*, Madrid, Rialp 2019, s. 349-350.

[3] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 64.

[4] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*, 14-II-2017, bod 9.

[5] Svätý Josemaría, *Boží priatelja*, bod 80.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/utorok-po-7-
velkonocnej-nedeli/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/utorok-po-7-velkonocnej-nedeli/) (23.03.2026)